Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 5 listopada 2024 r.
(OR. en)

15159/24

Międzyinstytucjonalny numer referencyjny:
2022/0407(CNS)

FISC 213
ECOFIN 1235

WYNIK PRAC

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Nr poprz. dok.:	14961/24
Dotyczy:	Projekt dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT w epoce cyfrowej – Podejście ogólne

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst podejścia ogólnego w sprawie wyżej wymienionego projektu dyrektywy, uzgodnionego na posiedzeniu Rady (do Spraw Gospodarczych i Finansowych) 5 listopada 2024 r.

ZAŁĄCZNIK

2022/0407 (CNS)

Projekt

DYREKTYWA RADY

zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT w epoce cyfrowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego[1],

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego[2],

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

[1] Dz.U. C z, s. .
[2] Dz.U. C z, s. .

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozwój gospodarki cyfrowej znacząco wpłynął na funkcjonowanie unijnego systemu VAT, gdyż system ten nie jest dostosowany do nowych cyfrowych modeli biznesowych i nie pozwala na pełne wykorzystanie danych generowanych w wyniku transformacji cyfrowej. Należy zmienić dyrektywę Rady 2006/112/WE[3], aby uwzględnić tę ewolucję.

(2) Należy dostosować obowiązki sprawozdawcze w zakresie VAT, aby sprostać wyzwaniom gospodarki opartej na platformach cyfrowych i ograniczyć konieczność wielokrotnej rejestracji do celów VAT w Unii.

(3) Uszczuplenie dochodów z tytułu VAT, zwane „luką w VAT", oszacowano w 2020 r. w Unii na kwotę 93 mld EUR[4], z czego znaczną część stanowią straty spowodowane oszustwami, w szczególności wewnątrzwspólnotowymi oszustwami typu „znikający podmiot gospodarczy"[5], których wartość oszacowano na kwotę 40–60 mld EUR[6]. W sprawozdaniu końcowym z Konferencji w sprawie przyszłości Europy obywatele wzywają do „harmonizacji i koordynacji polityk podatkowych w państwach członkowskich UE w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania", do „promowania współpracy między państwami członkowskimi UE w celu zapewnienia, by wszystkie przedsiębiorstwa w UE płaciły sprawiedliwą część podatków". Inicjatywa „VAT w epoce cyfrowej" jest zgodna z tymi celami.

---

3 Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

4 Luka w VAT stanowi ogólną różnicę między dochodami z tytułu VAT oczekiwanymi na podstawie przepisów dotyczących VAT i przepisów pomocniczych a kwotą faktycznie pobraną: https://taxation-customs.ec.europa.eu/taxation/vat/fight-against-vat-fraud/vat-gap_en?prefLang=pl

5 Europol: https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud

6 Europejski Trybunał Obrachunkowy: https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_PL.pdf

(4) W celu zwiększenia poboru podatków od transakcji transgranicznych oraz położenia kresu istniejącej fragmentacji wynikającej z wdrażania przez państwa członkowskie rozbieżnych systemów sprawozdawczości, należy ustanowić przepisy dotyczące unijnych wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej. Przepisy te powinny zapewnić organom podatkowym informacje na temat poszczególnych transakcji, aby umożliwić przeprowadzanie analizy krzyżowej danych, zwiększyć możliwości kontrolne organów podatkowych i wywołać efekt odstraszający w odniesieniu do nieprzestrzegania przepisów, a jednocześnie zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w różnych państwach członkowskich i eliminować bariery na rynku wewnętrznym.

(5) Aby ułatwić automatyzację procesu sprawozdawczego zarówno dla podatników, jak i organów podatkowych, transakcje podlegające zgłaszaniu organom podatkowym powinny być dokumentowane elektronicznie. Domyślnym systemem wystawiania faktur powinno stać się fakturowanie elektroniczne. Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość zezwolenia na stosowanie innych faktur w przypadku krajowych dostaw towarów lub świadczenia usług.

(5a) Aby zmaksymalizować interoperacyjność, faktury elektroniczne powinny co do zasady być zgodne z normą europejską ustanowioną w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/1870[7], która realizuje przewidziany w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2014/55/UE wniosek o sporządzenie normy europejskiej dotyczącej semantycznego modelu danych dla podstawowych elementów faktury elektronicznej. Państwa członkowskie nadal mogą jednak uwzględniać inne normy w przypadku dostaw krajowych dostaw towarów lub świadczenia usług.

[7] Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2017/1870 z dnia 16 października 2017 r. w sprawie publikacji odniesienia do normy europejskiej dotyczącej fakturowania elektronicznego i wykazu syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE (Dz.U. L 266 z 17.10.2017, s. 19).

(5b) Państwa członkowskie właściwe do ustanawiania zasad fakturowania powinny podjąć środki, które mogą obejmować na przykład systemy akredytacji, w celu zapewnienia, aby faktury elektroniczne wystawiane przez podatników były zgodne z syntaktyką i semantyką techniczną dopuszczonych norm oraz zawierały wszystkie niezbędne dane określone w tej normie. Środki te mogą zostać podjęte w odniesieniu do podatników zobowiązanych do wystawienia faktury albo do usługodawców lub w odniesieniu do obu tych osób. Osoby objęte tymi środkami będą odpowiedzialne za ich stosowanie. Środki te nie powinny jednak uniemożliwiać podatnikom wyboru sposobów wystawiania i wysyłania faktur nabywcy lub usługobiorcy, tj. bezpośrednio przez samych podatników albo za pośrednictwem osób trzecich lub, jeżeli jest dostępna, publicznej platformy.

(5c) Skuteczność krajowych systemów sprawozdawczości cyfrowej mogłaby być zagrożona, gdyby podatnicy nie spełniali obowiązku wystawiania faktur elektronicznych w odniesieniu do transakcji podlegających obowiązkowi sprawozdawczemu. W związku z cyfryzacją transakcji i wymiany gospodarczej oraz celami niniejszej dyrektywy dotyczącymi cyfryzacji VAT, m.in. z myślą o zapewnieniu skuteczniejszego zwalczania oszustw, państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia przepisu stanowiącego, że posiadanie faktury elektronicznej wystawionej zgodnie z wymaganym standardem określonym w dyrektywie VAT stanie się warunkiem merytorycznym uprawniającym do odliczenia lub żądania zwrotu należnego lub zapłaconego VAT.

(6) Definicję faktury elektronicznej należy dostosować do definicji użytej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE[8] w celu osiągnięcia normalizacji w obszarze sprawozdawczości dotyczącej VAT. W związku z tym definicja faktury elektronicznej obejmie jedynie faktury elektroniczne, które będą wystawiane, przesyłane i przetwarzane w ustrukturyzowanym formacie elektronicznym pozwalającym na ich automatyczne i elektroniczne przetwarzanie. Obowiązek stosowania ustrukturyzowanego formatu powinien obejmować co najmniej dane podlegające zgłoszeniu. W związku z tym faktury hybrydowe łączące dane wbudowane w ustrukturyzowany format i dane wbudowane w nieustrukturyzowany, nadający się do odczytu przez człowieka format powinny być objęte tą definicją, jeżeli takie faktury zawierają wszystkie dane, które należy zgłosić w ustrukturyzowanym formacie.

(7) Aby system sprawozdawczości dotyczącej VAT był wdrażany w sposób efektywny, organy podatkowe muszą otrzymywać stosowne informacje bezzwłocznie. W związku z tym termin wystawienia faktury w przypadku transakcji transgranicznych należy ustalić na 10 dni od wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.

(8) Faktura elektroniczna powinna ułatwiać zautomatyzowane przekazywanie organom podatkowym danych potrzebnych do celów kontroli. Faktura elektroniczna powinna zawierać w tym celu wszystkie dane, które należy przekazać organom podatkowym w ustrukturyzowanym formacie na podstawie wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej.

---

8 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (Dz.U.L133z 6.5.2014, s. 1).

(9) Wdrożenie fakturowania elektronicznego jako domyślnej metody dokumentowania transakcji do celów VAT nie byłoby możliwe, gdyby stosowanie faktury elektronicznej nadal podlegało akceptacji przez odbiorcę, szczególnie w kontekście transakcji między przedsiębiorstwami. W związku z tym w przypadku faktur wystawianych podatnikom i osobom prawnym niebędącym podatnikami takiej akceptacji nie należy już wymagać w odniesieniu do wystawiania faktur elektronicznych zgodnych z normą europejską, chyba że dane państwo członkowskie skorzystało z możliwości dopuszczenia faktur papierowych lub faktur w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne. W przypadkach gdy państwo członkowskie zezwala na stosowanie innych norm w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług na swoim terytorium, to państwo członkowskie może zdecydować, że akceptacja przez odbiorcę faktur wystawionych zgodnie z tymi normami nie jest wymagana. Jeżeli faktury elektroniczne są wystawiane innym osobom, mogą one nadal podlegać akceptacji przez odbiorcę.

(10) Komisja spełniła obowiązek przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania na temat oddziaływania przepisów dotyczących fakturowania mających zastosowanie od dnia 1 stycznia 2013 r., a zwłaszcza stopnia, w jakim skutecznie doprowadziły one do zmniejszenia obciążeń administracyjnych ponoszonych przez przedsiębiorstwa, zgodnie z wymogami art. 237 dyrektywy 2006/112/WE. Z uwagi na to, że obowiązek ten został już spełniony, należy go z tej dyrektywy usunąć.

(11) Należy znieść obowiązek składania informacji podsumowujących do celów zgłaszania transakcji wewnątrzwspólnotowych, ponieważ transakcje te są objęte wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług, przy czym informacje są bardziej szczegółowe i przekazywane w szybszy sposób.

(12) Aby ułatwić podatnikom przekazywanie danych z faktur organom podatkowym, państwa członkowskie powinny udostępnić podatnikom środki niezbędne do takiego przekazywania, które powinny umożliwiać przesyłanie danych bezpośrednio przez podatnika lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz lub przez publiczny portal, jeżeli jest dostępny.

(13) Informacje, które należy przekazywać zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług, powinny być podobne do informacji przekazywanych za pośrednictwem informacji podsumowujących, konieczne jest jednak, by podatnicy przekazywali dodatkowe dane, w tym dane bankowe, tak aby organy podatkowe mogły monitorować nie tylko towary, lecz również przepływy finansowe.

(14) Należy unikać nakładania zbędnego obciążenia administracyjnego na podatników prowadzących działalność w różnych państwach członkowskich. Dlatego też tacy podatnicy powinni mieć możliwość przekazywania swoim organom podatkowym wymaganych informacji z zastosowaniem normy europejskiej. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość określenia dodatkowych formatów zgłaszania danych, których stosowanie dla niektórych podatników mogłoby być łatwiejsze.

(15) W celu osiągnięcia niezbędnej harmonizacji w zakresie zgłaszania danych dotyczących transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług informacje, które należy zgłaszać, powinny być takie same we wszystkich państwach członkowskich, a państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości żądania dodatkowych danych.

(16) Organy podatkowe powinny otrzymywać niezbędne dane dotyczące wszystkich transakcji podlegających obowiązkowi sprawozdawczemu. Aby zapewnić osiągnięcie tego celu, rozsądne wydaje się zobowiązanie nabywcy lub usługobiorcy do zgłaszania transakcji. Umożliwiłoby to porównanie tych danych z danymi przekazanymi przez dostawcę lub usługodawcę oraz zapewniło informacje w przypadku, gdy dostawca lub usługodawca nie dopełnili obowiązku sprawozdawczego. Możliwe jest jednak, że środki przyjęte przez państwa członkowskie w odniesieniu do wystawiania faktur i sprawozdawczości dają wystarczające gwarancje, że dostawca lub usługodawca przekażą dane organowi podatkowemu za każdym razem, gdy wystawiana jest faktura. W tych okolicznościach państwa członkowskie powinny mieć możliwość odstąpienia od tej zasady i zwolnienia nabywcy towarów i usługobiorcy z obowiązku zgłaszania danych dotyczących tych transakcji.

(17) Kilka państw członkowskich wprowadziło rozbieżne wymogi w zakresie sprawozdawczości dotyczące transakcji dokonywanych na ich terytoriach, co prowadzi do znacznych obciążeń administracyjnych dla podatników prowadzących działalność w różnych państwach członkowskich, ponieważ muszą oni dostosować swoje systemy rachunkowości do tych wymogów. W celu uniknięcia kosztów wynikających z takich rozbieżności systemy wdrożone w państwach członkowskich służące do zgłaszania odpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług między podatnikami na terytorium tych państw powinny być zgodne z cechami systemu wdrożonego w odniesieniu do transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług. Państwa członkowskie powinny zapewnić środki elektroniczne służące do przekazywania informacji, a podatnik – podobnie jak w przypadku transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług – powinien mieć możliwość przekazywania danych zgodnie z normą europejską określoną w decyzji wykonawczej (UE) 2017/1870, nawet jeśli dane państwo członkowskie mogłoby przewidzieć dodatkowe normy służące przekazywaniu danych. Podatnik powinien mieć możliwość przesłania danych bezpośrednio albo za pośrednictwem działającej na jego rzecz osoby trzeciej lub publicznego portalu, jeżeli jest dostępny.

(18) Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązywane do wdrożenia wymogu w zakresie sprawozdawczości cyfrowej opartej na informacji o transakcjach w czasie rzeczywistym w odniesieniu do odpłatnych dostaw towarów i świadczenia usług na ich terytorium, innych niż dostawy towarów lub świadczenie usług podlegające wymogom sprawozdawczym dla transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług. Jeśli jednak państwa członkowskie miałyby wprowadzić taki wymóg w przyszłości, powinny one zapewnić zgodność z nowymi przepisami dotyczącymi wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do dostaw na własną rzecz oraz dostaw towarów i świadczenia usług między podatnikami na terytorium państwa członkowskiego, które spełnia wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług. Państwa członkowskie, które posiadają już system sprawozdawczości dotyczący tych transakcji, powinny dostosować takie systemy, aby zapewnić, by dane były zgłaszane zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczącymi dostaw na własną rzecz oraz dostaw towarów i świadczenia usług między podatnikami na terytorium państwa członkowskiego.

(19) Aby ocenić skuteczność wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, Komisja powinna przygotować sprawozdanie oceniające wpływ fakturowania elektronicznego i zarówno wewnątrzunijnych, jak i krajowych wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej na skuteczność poboru VAT i zmniejszenie luki w VAT oraz na koszty wdrożenia i przestrzegania przepisów ponoszone przez podatników i organy podatkowe, w celu sprawdzenia, czy system osiągnął zakładane cele, czy też wymaga dalszych dostosowań.

(20) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość dalszego wprowadzania innych środków mających na celu zapewnienie prawidłowego poboru VAT i zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania. Nie powinny one jednak mieć możliwości nakładania dodatkowych ogólnych obowiązków w zakresie sprawozdawczości opartej na informacji o transakcjach w odniesieniu do transakcji objętych wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, chyba że jest to wymagane na szczeblu krajowym w celu przygotowania i złożenia deklaracji VAT lub do celów audytu. Oznacza to, że państwa członkowskie mogą zachować – obok obowiązków dotyczących sprawozdawczości w czasie rzeczywistym przewidzianych w dyrektywie – swoje krajowe narzędzia sprawozdawcze oparte np. na systemie SAF-T, a także obowiązki sprawozdawcze, które nie są ogólne, takie jak kasy rejestrujące. Ponadto państwa członkowskie mogą bez ograniczeń zwracać się do podatników o informacje przy okazji audytów, ponieważ takie informacje są uzyskiwane wyłącznie na wniosek państwa członkowskiego i nie wynikają z aktywnej sprawozdawczości podatników.

(20a) Aby uprościć procedurę poboru VAT lub zapobiec niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania, kilka państw członkowskich wprowadziło – w razie potrzeby po uzyskaniu uprzedniej zgody na podstawie art. 395 – krajowy obowiązek dotyczący sprawozdawczości cyfrowej opartej na informacji o transakcjach w czasie rzeczywistym. Te państwa członkowskie i podatnicy mający siedzibę na ich terytorium dokonali ostatnio znacznych inwestycji w celu zapewnienia funkcjonowania tych systemów i osiągnięcia tych celów. W związku z tym te państwa członkowskie powinny – w drodze wyjątku – być zobowiązane do dostosowania swoich systemów w celu zapewnienia, aby dane były zgłaszane zgodnie z wymogami w zakresie sprawozdawczości cyfrowej w odniesieniu do dostaw na własną rzecz oraz dostaw towarów i świadczenia usług między podatnikami na terytorium tych państw dopiero w terminie do 2035 r., chyba że w sprawozdaniu Komisji z oceny ujawnione zostaną niedociągnięcia w funkcjonowaniu transgranicznego systemu sprawozdawczości cyfrowej, co mogłoby w razie potrzeby prowadzić do dalszego przedłużenia terminu dostosowania ich krajowego systemu sprawozdawczości.

(21) Gospodarka oparta na platformach cyfrowych spowodowała pewne trudności w stosowaniu przepisów dotyczących VAT – w szczególności w zakresie określenia statusu podatkowego usługodawcy oraz równych warunków działania dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) i innych przedsiębiorstw.

(22) Gospodarka oparta na platformach cyfrowych doprowadziła do nieuzasadnionego zakłócenia konkurencji między dostawami wykonywanymi i usługami świadczonymi za pośrednictwem platform internetowych, które wymykają się opodatkowaniu VAT, a dostawami wykonywanymi i usługami świadczonymi w ramach gospodarki tradycyjnej, które podlegają opodatkowaniu VAT. Zakłócenie to jest najbardziej dotkliwe w dwóch największych sektorach gospodarki opartej na platformach cyfrowych plasujących się tuż za handlem elektronicznym, a mianowicie w sektorze krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i sektorze przewozu drogowego osób. Uznaje się jednak, że rozbieżność ta może nie być tak samo widoczna we wszystkich państwach członkowskich.

(23) Aby rozwiązać problem zakłóceń konkurencji w sektorach krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych i przewozu drogowego osób, należy ustanowić przepisy mające na celu zmianę roli, jaką platformy odgrywają w poborze VAT (staną się one „podmiotem uznawanym za dostawcę"). W ramach tego modelu podmiotu uznawanego za dostawcę, który jest fikcją prawną nie mającą żadnego wpływu na przepisy nieobjęte prawodawstwem w dziedzinie VAT, platformy powinny być zobowiązane do naliczania VAT w przypadku, gdy nie jest on naliczany przez odnośnych usługodawców, ponieważ usługodawcy ci są np. osobami niebędącymi podatnikami lub podatnikami korzystającymi z procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw.

(23a) Aby zachować neutralność VAT, platformy nie powinny być uważane za „podmiot uznawany za dostawcę” – a zatem nie powinny naliczać VAT – jeżeli odnośni usługodawcy podają numer identyfikacyjny do celów VAT i deklarują, że naliczą VAT należny w przeciwnym razie od podmiotu uznawanego za dostawcę.

(24) Niemniej jednak, jeżeli państwa członkowskie uznają, że takie zakłócenie konkurencji u nich nie występuje, należy umożliwić im wyłączenie z zakresu stosowania tej zasady podatników korzystających na ich terytorium z procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, którzy to podatnicy w przeciwnym razie byliby systematycznie obejmowani zasadą „podmiotu uznawanego za dostawcę”. Państwa członkowskie mogą określić warunki korzystania z tej możliwości. Korzystając z tej możliwości, państwa członkowskie powinny być w stanie postępować tak, by nie powodować żadnych nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych dla osób świadczących usługi krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych lub usługi przewozu drogowego osób ani dla podatników ułatwiających świadczenie takich usług. W związku z tym wymóg przedstawiania informacji niezbędnych do ustalenia, czy odnośny usługodawca korzysta z procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw, nie powinien być uważany za nieproporcjonalny. Jeżeli jednak państwo członkowskie korzysta z takiej możliwości, jest to bez uszczerbku dla ogólnej odpowiedzialności platform za przestrzeganie przepisów dotyczących podmiotu uznawanego za dostawcę.

(25) Aby zapewnić minimalny stopień spójności między różnymi krajowymi systemami VAT w odniesieniu do traktowania świadczenia usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych, tę usługę najmu należy uznać za mającą funkcję podobną do funkcji sektora hotelarskiego, jeżeli jest ona świadczona w sposób ciągły na rzecz tej samej osoby i przez maksymalnie 30 nocy. Aby jednak dostosować się do różnej krajowej specyfiki tego sektora, państwa członkowskie powinny mieć możliwość uzależnienia usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych od określonych kryteriów, warunków i ograniczeń zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi.

(25a) Państwa członkowskie w różny sposób interpretują miejsce świadczenia usługi ułatwiającej wykonywanej przez platformy na rzecz osób niebędących podatnikami. Konieczne jest zatem doprecyzowanie tej zasady i zapewnienie wspólnego kryterium.

(26) Aby uniknąć sytuacji obejmowania platform – w odniesieniu do transakcji, w przypadku których platformy uważane są za „podmiot uznawany za dostawcę” – procedurą szczególną dla biur podróży, należy doprecyzować, że transakcje te nie są objęte zakresem tej procedury szczególnej. W podobny sposób należy zapewnić, aby biura podróży nie były objęte zasadą „podmiotu uznawanego za dostawcę”.

(27) Niniejszy wniosek pozostaje bez uszczerbku dla przepisów określonych w innych aktach prawnych Unii, w szczególności w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych[9]), które reguluje inne aspekty świadczenia usług za pośrednictwem platform internetowych, takie jak obowiązki mające zastosowanie do dostawców platform internetowych umożliwiających konsumentom zawieranie z przedsiębiorcami umów na odległość.

(28) Dyrektywą Rady (UE) 2017/2455[10] i dyrektywą Rady (UE) 2019/1995[11] zmieniono dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących VAT regulujących opodatkowanie transgranicznego handlu elektronicznego między przedsiębiorcami i konsumentami w Unii. Te dyrektywy zmieniające zmniejszyły zakłócenia konkurencji, poprawiły współpracę administracyjną i wprowadziły szereg uproszczeń. Chociaż zmiany wprowadzone tymi dyrektywami, które mają zastosowanie od dnia 1 lipca 2021 r., były w dużej mierze skuteczne, to jednak stwierdzono potrzebę wprowadzenia pewnych usprawnień.

---

9 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.U. L 277 z 27.10.2022, s. 1–102).

10 Dyrektywa Rady (UE) 2017/2455 z dnia 5 grudnia 2017 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE i dyrektywę 2009/132/WE w odniesieniu do niektórych obowiązków wynikających z podatku od wartości dodanej w przypadku świadczenia usług i sprzedaży towarów na odległość (Dz.U. L 348 z 29.12.2017, s. 7).

11 Dyrektywa Rady (UE) 2019/1995 z dnia 21 listopada 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do przepisów dotyczących sprzedaży towarów na odległość oraz niektórych krajowych dostaw towarów.

(29) Należy doprecyzować w tym celu niektóre obowiązujące przepisy. Chodzi m.in. o przepis dotyczący obliczania progu 10 000 EUR w danym roku kalendarzowym, określonego w art. 59c dyrektywy 2006/112/WE, poniżej którego świadczenie usług telekomunikacyjnych, nadawczych i elektronicznych oraz wewnątrzwspólnotowa sprzedaż towarów na odległość przez usługodawcę lub dostawcę mającego siedzibę tylko w jednym państwie członkowskim Unii mogą nadal podlegać opodatkowaniu VAT w państwie członkowskim, w którym podatnik świadczący te usługi telekomunikacyjne, nadawcze i elektroniczne ma swoją siedzibę lub w którym znajdują się te towary w momencie rozpoczęcia ich wysyłki lub transportu. Należy zmienić art. 59c dyrektywy 2006/112/WE, aby zapewnić, by przy obliczaniu progu 10 000 EUR uwzględniano wyłącznie wewnątrzwspólnotową sprzedaż na odległość towarów, które są dostarczane z państwa członkowskiego, w którym podatnik ma siedzibę, a nie sprzedaż na odległość dokonywaną z magazynu z towarami w innym państwie członkowskim. Konieczne są inne drobne zmiany w celu doprecyzowania pewnych aspektów praktycznych, takich jak podanie adresu strony internetowej.

(30) Należy również zmienić dyrektywę 2006/112/WE w celu doprecyzowania, że procedurą szczególną dotyczącą usług świadczonych przez podatników niemających siedziby na terytorium Wspólnoty (procedura nieunijna) objęte są wszystkie usługi świadczone między przedsiębiorstwami i konsumentami w Unii przez podatników mających siedzibę poza Unią, a nie tylko usługi świadczone na rzecz usługobiorców mających siedzibę w Unii. W związku z wprowadzeniem dyrektywą Rady (UE) 2022/542[12] nowych przepisów dotyczących stawek VAT oraz w celu uwzględnienia zwolnień, o których mowa w art. 151 dyrektywy 2006/112/WE, dotyczących dostaw towarów i świadczenia usług między innymi w ramach stosunków dyplomatycznych i konsularnych oraz na rzecz niektórych innych organizacji międzynarodowych, należy również rozszerzyć zakres procedur punktu kompleksowej obsługi („OSS"), o których mowa w tytule XII rozdział 6 dyrektywy 2006/112/WE, w drodze zapewnienia, by dostawy towarów i świadczenie usług objęte zerową stawką VAT oraz dostawy towarów i świadczenie usług zwolnione z VAT z prawem do odliczenia wchodziły w zakres tych procedur. Dyrektywę 2006/112/WE należy również zmienić w celu doprecyzowania terminu, w jakim podatnik korzystający z procedur szczególnych może dokonać zmian w odpowiednich deklaracjach VAT w ramach trzech istniejących procedur uproszczonych: nieunijnej procedury OSS, unijnej procedury OSS oraz procedury punktu kompleksowej obsługi importu („IOSS"). Takie doprecyzowanie umożliwi podatnikom zarejestrowanym w ramach tych procedur dokonywanie korekt odpowiednich deklaracji VAT aż do upływu terminu ich składania. Ponadto doprecyzowuje się, że korekty wcześniejszych deklaracji VAT są dozwolone jedynie w deklaracjach VAT za kolejne okresy rozliczeniowe. Należy również jasno określić moment zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług w ramach uproszczonej unijnej procedury OSS i uproszczonej nieunijnej procedury OSS, aby uniknąć różnic w stosowaniu przepisów w poszczególnych państwach członkowskich.

[12] Dyrektywa Rady (UE) 2022/542 z dnia 5 kwietnia 2022 r. w sprawie zmiany dyrektyw 2006/112/WE i (UE) 2020/285 w zakresie stawek podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 107 z 6.4.2022, s. 1).

(31) Identyfikacja do celów VAT jest zasadniczo wymagana w każdym państwie członkowskim, w którym mają miejsce transakcje podlegające opodatkowaniu. Aby jednak ograniczyć przypadki, w których wymaga się wielokrotnej rejestracji do celów VAT, dyrektywą (UE) 2017/2455 wprowadzono do dyrektywy 2006/112/WE szereg środków mających na celu zminimalizowanie konieczności wielokrotnej rejestracji do celów VAT. W celu dalszego ograniczenia konieczności wielokrotnej rejestracji do celów VAT zidentyfikowano szereg środków rozszerzających, aby wesprzeć osiągnięcie celu, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii. Należy zatem ustanowić przepisy przewidujące te środki rozszerzające.

(32) W dyrektywie (UE) 2017/2455 rozszerzono między innymi zakres małego OSS, by stał się większym OSS i obejmował wszystkie przypadki transgranicznego świadczenia usług na rzecz osób niebędących podatnikami mające miejsce w Unii oraz wszelką wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość. W wyjątkowych okolicznościach interfejsy elektroniczne, takie jak platformy handlowe i platformy, które stają się podmiotami uznawanymi za dostawców w przypadku niektórych dostaw towarów w Unii, mogą również zgłaszać niektóre krajowe dostawy towarów w ramach unijnej procedury OSS. Aby wspierać osiągnięcie celu, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii, należy jeszcze bardziej rozszerzyć zakres unijnej procedury OSS i objąć nią inne dostawy towarów, w tym krajowe dostawy towarów między przedsiębiorcami i konsumentami w Unii dokonywane przez podatników, którzy nie mają siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, dzięki czemu dane przedsiębiorstwa nie będą musiały rejestrować się do celów VAT w każdym państwie członkowskim, w którym mają miejsce takie dostawy towarów na rzecz konsumentów.

(33) Zazwyczaj to dostawca towarów lub usługodawca naliczają i rozliczają VAT. W pewnych okolicznościach państwa członkowskie mogą jednak postanowić, że w ramach mechanizmu odwrotnego obciążenia to odbiorca dostawy lub usługobiorca, a nie dostawca lub usługodawca, są zobowiązani do rozliczenia należnego VAT. Aby w dalszym ciągu wspierać osiąganie celu, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii, należy ustanowić przepisy dotyczące obowiązkowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia w sytuacjach, gdy dostawcy lub usługodawcy nie mają siedziby i nie są zidentyfikowani do celów VAT w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny. Dokonując dostaw towarów lub świadcząc usługi na rzecz osoby zidentyfikowanej do celów VAT w państwie członkowskim, w którym dostawa towarów lub świadczenie usług podlegają opodatkowaniu, dostawcy i usługodawcy powinni stosować odwrotne obciążenie. Do celów kontroli takie dostawy towarów lub świadczenie usług należy wykazywać w informacji podsumowującej. Poza przypadkami obowiązkowego stosowania państwa członkowskie mogą również stosować mechanizm odwrotnego obciążenia w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług przez przedsiębiorców niemających siedziby, którzy dostarczają towary lub świadczą usługi na rzecz nabywcy lub usługobiorcy, niezależnie od jego statusu. Dostawy towarów, które podlegają procedurze marży określonej w tytule XII rozdział 4 dyrektywy 2006/112/WE, są jednak wyłączone z mechanizmu odwrotnego obciążenia.

(34) [skreślony]

(35) [skreślony]

(36) Dyrektywą (UE) 2017/2455 wprowadzono do dyrektywy 2006/112/WE szczególne uproszczenie – IOSS, który miał na celu zmniejszenie obciążenia związanego z przestrzeganiem przepisów dotyczących VAT przy imporcie niektórych towarów o niskiej wartości na rzecz konsumentów w Unii. Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania dyrektywy 2006/112/WE, należy przyznać Komisji uprawnienia służące lepszemu zabezpieczeniu prawidłowego stosowania numerów identyfikacyjnych VAT na potrzeby IOSS i procesu weryfikacji tych numerów do celów zwolnienia przewidzianego w tej dyrektywie. Uprawnienie to powinno umożliwiać Komisji przyjęcie aktu wykonawczego w celu wprowadzenia środków szczególnych zapobiegających niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania. Takie środki szczególne obejmują między innymi powiązanie niepowtarzalnego numeru przesyłki z numerem identyfikacyjnym VAT na potrzeby IOSS. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[13], a komitetem do tego celu powinien być komitet ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010[14].

---

13 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

14 Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

(37) Rejestracji do celów VAT wymaga się od dostawcy lub usługodawcy, gdy nie są oni zidentyfikowani do celów VAT w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny. W szczególności przemieszczanie własnych towarów podatnika do innego państwa członkowskiego, m.in. do celów prowadzonej przez niego działalności związanej z handlem elektronicznym, powoduje konieczność rejestracji w państwach członkowskich, z których i do których towary są przemieszczane. Zgodnie z celem, jakim jest jedna rejestracja VAT w Unii, należy jeszcze bardziej ograniczyć liczbę przypadków, w których wymaga się wielokrotnej rejestracji do celów VAT, poprzez umożliwienie zastosowania nowej procedury w ramach procedur OSS, którą opracowano specjalnie z myślą o uproszczeniu obowiązków związanych z przestrzeganiem przepisów dotyczących VAT w przypadku niektórych przemieszczeń własnych towarów. Ponadto w przypadku gdy przemieszczenie własnych towarów dokonywane jest przez podatnika na rzecz innego podatnika i o ile przemieszczenia nie dokonuje się na wyraźną prośbę tego drugiego podatnika, podatnik jest zobowiązany do przekazania właścicielowi tych towarów określonych informacji dotyczących tego przemieszczenia.

(38) W dyrektywie 2006/112/WE przewidziano uproszczone opodatkowanie VAT towarów przemieszczanych w ramach procedury magazynu typu call-off stock w przypadku spełnienia pewnych wymaganych warunków. Z uwagi na to, że uproszczona procedura OSS w odniesieniu do przemieszczania własnych towarów ma charakter kompleksowy i obejmuje transgraniczne przemieszczanie towarów, które jest obecnie objęte procedurą magazynu typu call-off stock, o której mowa w art. 17a tej dyrektywy, konieczne jest stopniowe wycofanie tej ostatniej procedury poprzez ustanowienie daty końcowej przed całkowitym uchyleniem przepisów dotyczących procedury magazynu typu call-off stock zawartych w dyrektywie 2006/112/WE. Należy zatem ustalić datę końcową na dzień 30 czerwca 2028 r., po upływie której nie będzie można już stosować żadnej nowej procedury magazynu typu call-off stock. W przypadku procedur magazynu typu call-off stock rozpoczynających się w dniu 30 czerwca 2028 r. lub przed tą datą nadal powinny mieć zastosowanie odpowiednie warunki, w tym 12-miesięczny termin przeniesienia własności tych towarów na zamierzonego nabywcę. Równolegle z wprowadzeniem tej nowej daty końcowej należy dodać nowy ustęp w przepisach dotyczących procedury magazynu typu call-off stock, aby zapewnić, by procedura ta przestała obowiązywać w dniu 30 czerwca 2029 r., ponieważ po tej dacie nie będzie już konieczna.

(38a) W świetle istniejących w państwach członkowskich rozbieżnych praktyk dotyczących identyfikacji podatników należy przewidzieć dłuższy termin na rozpoczęcie stosowania zasady „podmiotu uznawanego za dostawcę” w celu zapewnienia płynnego przejścia do stosowania tej nowej zasady.

(39) [skreślony]

(40) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających[15] państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy prawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.

(41) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, a mianowicie dostosowanie systemu VAT do potrzeb epoki cyfrowej, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast – ze względu na konieczność harmonizacji i zachęcania do stosowania wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej, poprawy opodatkowania VAT platform oraz ograniczenia przypadków, w których przedsiębiorstwo ma obowiązek rejestracji w innych państwach członkowskich – możliwe jest lepsze osiągnięcie tych celów na szczeblu Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(42) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 0

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

[15] Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(0) w art. 143 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Do celów zwolnienia przewidzianego w ust. 1 lit. ca) Komisja przyjmuje akt wykonawczy służący wprowadzeniu środków szczególnych zapobiegających niektórym formom uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania, między innymi łącząc niepowtarzalny numer przesyłki z odpowiednim numerem identyfikacyjnym VAT, o którym mowa w art. 369q.

Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011, a komitetem do tego celu jest komitet utworzony na mocy art. 58 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010.”;

1) w art. 218 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą, na warunkach, które mogą ustanowić, nałożyć na podatników mających siedzibę na ich terytorium obowiązek wystawiania faktur elektronicznych za dostawy towarów i świadczenie usług na ich terytorium inne niż te, o których mowa w art. 262.”;

2) w art. 232 dodaje się ustęp w brzmieniu:

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie, które korzystają z możliwości przewidzianej w art. 218 ust. 2, mogą postanowić, że stosowanie faktur elektronicznych wystawionych przez podatników mających siedzibę na ich terytorium nie podlega akceptacji przez odbiorcę mającego siedzibę na ich terytorium.”.

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2027 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

(0) art. 14a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – dostawę towarów na terytorium Wspólnoty przez podatnika niemającego siedziby na terytorium Wspólnoty na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, w przypadku których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub na rzecz każdej innej osoby niebędącej podatnikiem, uznaje się, że podatnik, który ułatwia tę dostawę, sam otrzymał te towary i dokonał dostawy tych towarów.

Najpóźniej do dnia 1 lipca 2027 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, na podstawie informacji uzyskanych od państw członkowskich, sprawozdanie oceniające funkcjonowanie zasady podmiotu uznawanego za dostawcę oraz, w stosownych przypadkach, przedłoży wniosek ustawodawczy w sprawie jej dalszego przedłużenia.”;

1) w art. 17a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) towary są wysyłane lub transportowane w dniu 30 czerwca 2028 r. lub przed tą datą przez podatnika lub przez osobę trzecią działającą na jego rzecz do innego państwa członkowskiego w celu dostarczenia tych towarów w tym państwie – na późniejszym etapie i po ich przybyciu – innemu podatnikowi, który jest uprawniony do nabycia własności tych towarów zgodnie z obowiązującym porozumieniem między tymi dwoma podatnikami;”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. Niniejszy artykuł przestaje mieć zastosowanie z dniem 30 czerwca 2029 r.”;

2) w tytule V rozdział 3a nagłówek otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 3a

Próg dla podatników dokonujących niektórych dostaw towarów objętych art. 33 lit. a) oraz świadczących niektóre usługi objęte art. 58”;

3) w art. 59c wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) usługi są świadczone na rzecz osoby niebędącej podatnikiem, która ma siedzibę, stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu w dowolnym państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, o którym mowa w lit. a), lub towary są wysyłane lub transportowane z państwa członkowskiego, o którym mowa w lit. a), do innego państwa członkowskiego; oraz”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwo członkowskie, o którym mowa w ust. 1 lit. a), przyznaje podatnikom dokonującym dostaw towarów lub świadczącym usługi, które kwalifikują się na mocy tego ustępu, prawo wyboru, aby miejsce dostawy towarów lub świadczenia usług było określane zgodnie z art. 33 lit. a) i art. 58, który to wybór w każdym przypadku obejmuje okres dwóch lat kalendarzowych.

Uznaje się, że podatnicy zarejestrowani w ramach procedury szczególnej przewidzianej w tytule XII rozdział 6 sekcja 3 skorzystali z prawa wyboru, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.”;

4) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 66

1. W drodze odstępstwa od art. 63, 64 i 65 państwa członkowskie mogą postanowić, że VAT staje się wymagalny dla określonych transakcji lub dla określonych kategorii podatników w jednym z następujących terminów:

a) nie później niż z datą wystawienia faktury;

b) nie później niż w momencie otrzymania zapłaty;

c) jeżeli faktura nie została wystawiona lub została wystawiona z opóźnieniem, w określonym terminie nie później niż z upływem terminu wystawienia faktury ustalonego przez państwa członkowskie na mocy art. 222 akapit drugi lub, jeżeli państwo członkowskie nie ustaliło takiego terminu – w określonym terminie od daty zaistnienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.

2. Odstępstwo przewidziane w ust. 1 nie ma zastosowania do:

a) świadczenia usług objętych procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 2, w przypadku gdy usługi te świadczy podatnik, któremu zezwala się na korzystanie z tej procedury szczególnej zgodnie z art. 359;

b) dostaw towarów i świadczenia usług objętych procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 3, w przypadku gdy towary te dostarcza lub usługi te świadczy podatnik, któremu zezwala się na korzystanie z tej procedury zgodnie z art. 369b;

c) świadczenia usług, w odniesieniu do których do zapłaty VAT zobowiązany jest usługobiorca zgodnie z art. 196;

d) dostaw lub przemieszczeń towarów, o których mowa w art. 67.”;

5) art. 167a akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie mogą postanowić w ramach fakultatywnego systemu, że prawo do odliczenia przysługujące podatnikowi, którego VAT staje się wymagalny wyłącznie zgodnie z art. 66 ust. 1 lit. b), zostaje odroczone do czasu gdy VAT od dostarczonych mu towarów lub wykonanych na jego rzecz usług zostanie zapłacony dostawcy lub usługodawcy.”;

6) [skreślony]

7) [skreślony]

8) art. 226

pkt 7a) otrzymuje brzmienie:

„7a) w przypadku gdy VAT staje się wymagalny w momencie otrzymania zapłaty zgodnie z art. 66 ust. 1 lit. b), a prawo do odliczenia powstaje w momencie, gdy podatek podlegający odliczeniu staje się wymagalny – wyrazy »metoda kasowa«;”;

9) [skreślony]

10) uchyla się art. 237;

11) art. 359 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 359

Państwa członkowskie zezwalają każdemu podatnikowi niemającemu siedziby na terytorium Wspólnoty świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem na stosowanie niniejszej procedury szczególnej. Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich usług tego rodzaju świadczonych na terytorium Wspólnoty.”;

11a) art. 361 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) adres elektroniczny, w tym – jeżeli są dostępne – strony internetowe;”;

11b) art. 368 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 368

Podatnik niemający siedziby na terytorium Wspólnoty korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może – w odniesieniu do usług objętych niniejszą procedurą szczególną – odliczać VAT poniesionego w państwie członkowskim konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tą dyrektywą. Art. 2 ust. 2 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów i usług wykorzystywanych do celów świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną.

Jeżeli podatnik, który korzysta z niniejszej procedury szczególnej, jest objęty wymogiem rejestracji w państwie członkowskim w związku z działalnością nieobjętą niniejszą procedurą szczególną, odlicza on – w deklaracji VAT, którą ma złożyć zgodnie z art. 250 niniejszej dyrektywy – VAT poniesiony w tym państwie członkowskim w związku z działalnością podlegającą opodatkowaniu objętą niniejszą procedurą szczególną.”;

11c) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 369aa

Dostawy gazu w systemie gazowym znajdującym się na terytorium Wspólnoty lub jakiejkolwiek sieci połączonej z takim systemem, dostawy energii elektrycznej lub dostawy energii cieplnej lub chłodniczej poprzez sieci dystrybucji energii cieplnej lub chłodniczej, na warunkach przewidzianych w art. 39, gdy dostawy te są realizowane na rzecz podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub na rzecz dowolnej innej osoby niebędącej podatnikiem przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym towary podlegają opodatkowaniu VAT, do dnia 1 lipca 2028 r. uznaje się – do celów stosowania art. 369b – za wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość.”;

12) art. 369j akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, odliczać VAT poniesionego w państwach członkowskich konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tymi dyrektywami. Art. 2 ust. 2 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów i usług wykorzystywanych do celów dostaw towarów objętych niniejszą procedurą szczególną.”;

12a) w art. 369m dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Ust. 1 nie ma zastosowania do podatników podlegających procedurze szczególnej przewidzianej w tytule XII rozdział 1 sekcja 2.”;

12b) w art. 369p wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) adres elektroniczny oraz – jeżeli są dostępne – strony internetowe;”;

(b) ust. 3 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) adres elektroniczny oraz – jeżeli są dostępne – strony internetowe;”;

13) art. 369w akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, odliczać VAT poniesionego w państwach członkowskich konsumpcji na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tymi dyrektywami. Art. 2 ust. 2 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów i usług wykorzystywanych do celów dostaw towarów objętych niniejszą procedurą szczególną.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 lipca 2028 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) [skreślony]

2) [skreślony]

3) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 28a

1. Niezależnie od przepisów art. 28, uznaje się, że podatnik, który ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – świadczenie w Unii usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych, czyli wynajmowania lokalu mieszkalnego w sposób ciągły tej samej osobie przez okres wynoszący maksymalnie 30 nocy, lub usług przewozu drogowego osób, sam otrzymał i wykonał te usługi, chyba że osoba świadcząca te usługi:

   a) podała podatnikowi ułatwiającemu świadczenie usług swój numer identyfikacyjny do celów VAT wydany w państwie członkowskim, w którym ma miejsce świadczenie usług, lub numer identyfikacyjny nadany jej zgodnie z art. 362 lub art. 369d; oraz

   b) zadeklarowała podatnikowi ułatwiającemu świadczenie usług, że naliczy wszelki VAT należny z tytułu tego świadczenia usług.

2. Do celów ust. 1 usługi przewozu drogowego osób wykonywane na terytorium Unii oznaczają odcinek usługi wykonywany między dwoma punktami w Unii.

2a. Ust. 1 nie ma zastosowania do świadczenia usług w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 3.

3. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby podatnik ułatwiający świadczenie usług potwierdził numer identyfikacyjny do celów VAT, o którym mowa w ust. 1 lit. a), przy użyciu odpowiednich środków ustanowionych zgodnie z prawem krajowym.

4. Niezależnie od ust. 1 państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu ust. 1 usługi krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych, usługi przewozu drogowego osób, lub oba te rodzaje usług, świadczone na ich terytorium w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 1 sekcja 2.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie skorzystało z możliwości określonej w ust. 4, państwo to informuje o tym Komitet ds. VAT. Komisja publikuje wyczerpujący wykaz państw członkowskich, które skorzystały z tej możliwości.

6. Do dnia 1 lipca 2033 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie oceniające funkcjonowanie niniejszego artykułu i stosowanie przepisów dotyczących VAT w odniesieniu do usług ułatwiających, w tym wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, a także skuteczność poboru VAT i, jeśli zostanie to uznane za konieczne, przedstawi odpowiedni wniosek ustawodawczy.”;

4) [skreślony]

5) [skreślony]

6) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 46a

Miejscem świadczenia usługi ułatwiającej na rzecz osoby niebędącej podatnikiem poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki, jest miejsce, w którym dokonywana jest podstawowa transakcja zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.”;

7) w art. 135 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) niezależnie od lit. a) wynajmowanie lokalu mieszkalnego w sposób ciągły tej samej osobie przez okres wynoszący maksymalnie 30 nocy uznaje się za mające funkcję podobną do funkcji sektora hotelarskiego, z zastrzeżeniem kryteriów, warunków i ograniczeń, które zostaną określone przez państwa członkowskie;”;

7a) w art. 135 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Przed dniem 1 lipca 2028 r. państwa członkowskie przekażą Komitetowi ds. VAT tekst głównych przepisów prawa krajowego, w których określą kryteria, warunki i ograniczenia odnoszące się do art. 135 ust. 2 lit. aa).

Do dnia 31 grudnia 2028 r. na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie, o których mowa w akapicie pierwszym, Komisja opublikuje wyczerpujący wykaz kryteriów, warunków i ograniczeń, które państwa członkowskie ustanowiły w odniesieniu do art. 135 ust. 2 lit. aa).”;

8) [skreślony]

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 136b

Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał i wykonał usługi zgodnie z art. 28a, państwa członkowskie zwalniają świadczenie tych usług na rzecz tego podatnika.”;

9a) art. 138 ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) dostawy towarów polegające na przemieszczeniu towarów do innego państwa członkowskiego, które kwalifikowałyby się do objęcia zwolnieniami przewidzianymi w ust. 1 oraz w lit. a) i b), gdyby zostały dokonane na rzecz innego podatnika. Ust. 1 lit. b) nie ma zastosowania do przemieszczeń zadeklarowanych w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 5.”;

10) [skreślony]

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 172a

Jeżeli uznaje się, że podatnik otrzymał i wykonał usługi zgodnie z art. 28a, to świadczenie tych usług nie ma wpływu na prawo tego podatnika do odliczenia, niezależnie od tego, czy świadczenie to jest objęte prawem do odliczenia VAT, czy też nie.”;

12) art. 194 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 194

1. a) Bez uszczerbku dla art. 195 i 196, w przypadku gdy podlegające opodatkowaniu dostawa towarów lub świadczenie usług są dokonywane przez podatnika niemającego siedziby i niezidentyfikowanego do celów VAT, za pomocą indywidualnego numeru identyfikacyjnego VAT, o którym mowa w art. 214, w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, podatnikiem zobowiązanym do zapłaty VAT jest osoba, na której rzecz dostarczane są towary lub świadczone są usługi, jeżeli osoba ta jest już zidentyfikowana do celów VAT w tym państwie członkowskim.

   b) Ponadto, w przypadku gdy podlegające opodatkowaniu dostawa towarów lub świadczenie usług są dokonywane przez podatnika niemającego siedziby w państwie członkowskim, w którym VAT jest należny, państwa członkowskie mogą – zgodnie z ustanowionymi przez siebie warunkami – postanowić, że osobą zobowiązaną do zapłaty VAT jest osoba, na której rzecz dostarczane są towary lub świadczone są usługi.

2. Ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania do dostaw towarów dokonywanych przez podatnika-pośrednika zdefiniowanego w art. 311 ust. 1 pkt 5, w przypadku gdy towary te podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z procedurą szczególną przewidzianą w tytule XII rozdział 4 sekcja 2 niniejszej dyrektywy.”;

13) art. 222 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do dostaw towarów zrealizowanych na warunkach określonych w art. 138 lub dostaw towarów lub świadczenia usług, za które VAT jest płatny przez nabywcę lub usługobiorcę na mocy art. 194 i 196, faktura wystawiana jest nie później niż piętnastego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.”;

13a) art. 226 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„(4) numer identyfikacyjny VAT nabywcy lub usługobiorcy, o którym mowa w art. 214, pod którym otrzymał on towary lub usługi, z tytułu których jest zobowiązany do zapłaty VAT, lub też otrzymał towary, o których mowa w art. 138, z wyjątkiem przypadków korzystania z procedury szczególnej, o której mowa w tytule XII rozdział 6 sekcja 5;”;

14) w art. 242a wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Jeżeli podatnik ułatwia – poprzez użycie interfejsu elektronicznego, takiego jak platforma handlowa, platforma, portal lub podobne środki – świadczenie w Unii usług krótkoterminowego najmu lokali mieszkalnych lub usług przewozu drogowego osób i nie uznaje się, że podatnik ten sam otrzymał i wykonał te usługi w rozumieniu art. 28a, podatnik, który ułatwia świadczenie tych usług, jest zobowiązany do prowadzenia ewidencji tych transakcji świadczenia usług. Ewidencja musi być wystarczająco szczegółowa, by umożliwić organom podatkowym państw członkowskich, w których to świadczenie usług podlega opodatkowaniu, sprawdzenie, czy VAT został prawidłowo rozliczony.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1 i 1a, jest udostępniana drogą elektroniczną zainteresowanym państwom członkowskim na ich wniosek.

Państwa członkowskie mogą nadal wymagać regularnego i systematycznego przekazywania tej ewidencji do czasu uzyskania do niej zautomatyzowanego dostępu.

Ewidencja ta jest przechowywana przez okres dziesięciu lat począwszy od końca roku, w którym dokonano transakcji.”;

14a) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 242b

W przypadku gdy podatnik przemieszcza towary do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 17 ust. 1 na rzecz innego podatnika, ten pierwszy podatnik informuje tego drugiego, najpóźniej w momencie transportu lub wysyłki towarów, o tym, że jego towary są lub będą przemieszczane, jeżeli przemieszczenia tego nie dokonuje się na wyraźny wniosek tego drugiego podatnika.”;

15) w art. 262 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) nabywców zidentyfikowanych do celów VAT, którym dostarczył towary na warunkach przewidzianych w art. 138 ust. 1 i art. 138 ust. 2 lit. c), z wyjątkiem przypadków korzystania z procedury szczególnej, o której mowa w tytule XII rozdział 6 sekcja 5;”;

b) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) podatników oraz osób prawnych niebędących podatnikami, które są zidentyfikowane do celów VAT, na rzecz których ten podatnik zidentyfikowany do celów VAT dostarczał towary lub świadczył usługi inne niż towary lub usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym dana transakcja podlega opodatkowaniu, w odniesieniu do których odbiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 194 – w zakresie, w jakim nabywca lub usługobiorca są zidentyfikowani do celów VAT – i art. 196.”;

15a) art. 288 akapit pierwszy pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„(3) wartość transakcji zwolnionych zgodnie z art. 136a, art. 136b, art. 146–149 oraz art. 151, 152 i 153;”;

16) w art. 306 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Procedura szczególna, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie ma zastosowania do świadczenia usług zgodnie z art. 28a.”;

17) w tytule XII nagłówek rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 6

Procedury szczególne dla podatników, którzy świadczą usługi na rzecz osób niebędących podatnikami, prowadzą sprzedaż towarów na odległość lub dokonują niektórych krajowych dostaw towarów lub przemieszczeń własnych towarów”;

18) art. 365 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 365*

Deklaracja VAT zawiera indywidualny numer identyfikacyjny VAT na potrzeby stosowania niniejszej procedury szczególnej oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, usług objętych niniejszą procedurą szczególną, w odniesieniu do których w danym okresie rozliczeniowym wystąpiło zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego, a także całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki. W stosownych przypadkach w deklaracji wykazuje się również mające zastosowanie stawki VAT i całkowitą kwotę należnego VAT.

Jeżeli do dnia, w którym zgodnie z art. 364 należy złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w tej deklaracji.

Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 364 należało złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w deklaracji VAT za poprzedni okres obliczeniowy, zmiany te zawiera się w deklaracji VAT za kolejny okres rozliczeniowy w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji VAT zgodnie z art. 364. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiekolwiek zmiany.”;

19) w tytule XII rozdział 6 nagłówek sekcji 3 otrzymuje brzmienie:

„Sekcja 3

Procedura szczególna dla wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość, dla niektórych dostaw towarów w państwie członkowskim dokonywanych przez podatnika oraz dla niektórych usług świadczonych przez podatników mających siedzibę na terytorium Wspólnoty, ale niemających siedziby w państwie członkowskim konsumpcji”;

19a) w art. 369a wprowadza się następujące zmiany:

(a) w pkt 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów. W przypadku dostawy towarów bez wysyłki lub transportu towarów lub gdy wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczynają się i kończą w tym samym państwie członkowskim lub zgodnie z art. 37 lub 39, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie, w którym dokonywana jest dostawa. W przypadku większej liczby państw członkowskich, w których rozpoczynają się wysyłka lub transport towarów lub w których dokonywana jest dostawa, podatnik wskazuje, które z tych państw członkowskich jest państwem członkowskim identyfikacji. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże państwo członkowskie identyfikacji w przypadku niniejszej procedury szczególnej jest takie samo jak w przypadku procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 5, jeżeli osoba ta jest zarejestrowana na potrzeby tej procedury.”;

b) w pkt 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w przypadku dostawy towarów bez wysyłki lub transportu towarów lub gdy wysyłka lub transport towarów będących przedmiotem dostawy rozpoczynają się i kończą w tym samym państwie członkowskim, jeżeli towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem, to państwo członkowskie.”;

(ii) dodaje się literę w brzmieniu:

„d) w przypadku dostawy towarów zgodnie z art. 36, 37 i 39, jeżeli towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem, państwo członkowskie, które uznaje się za miejsce dostawy.”;

20) [skreślony]

21) art. 369b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 369b

Państwa członkowskie zezwalają na korzystanie z niniejszej procedury szczególnej następującym podatnikom, innym niż podatnicy dokonujący wyłącznie zwolnionych dostaw towarów i świadczenia usług, które nie dają podstaw do odliczenia:

a) podatnikowi prowadzącemu wewnątrzwspólnotową sprzedaż towarów na odległość;

b) podatnikowi ułatwiającemu dostawę towarów zgodnie z art. 14a ust. 2 bez wysyłki lub transportu lub gdy wysyłka lub transport rozpoczynają się i kończą w tym samym państwie członkowskim;

c) podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim konsumpcji, świadczącemu usługi na rzecz osoby niebędącej podatnikiem;

d) podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim, w którym towary podlegają opodatkowaniu VAT, dostarczającemu towary zgodnie z art. 36, 37 i 39 podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

e) podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim, w którym towary podlegają opodatkowaniu VAT, dostarczającemu towary bez wysyłki lub transportu lub gdy wysyłka lub transport rozpoczynają się i kończą w tym samym państwie członkowskim, podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

f) podatnikowi niemającemu siedziby w państwie członkowskim, do którego towary zostały przemieszczone w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 5, w przypadku gdy towary te podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 16, 18, 26 lub gdy wymagana jest korekta odliczenia zgodnie z tytułem X rozdział 5.

Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich kwalifikujących się dostaw towarów lub świadczenia usług przez danego podatnika na terytorium Wspólnoty.”;

22) art. 369g otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 369g

1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369d, oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, oraz, w stosownych przypadkach, mające zastosowanie stawki VAT, całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do następujących dostaw towarów lub świadczenia usług objętych niniejszą procedurą szczególną, w odniesieniu do których w danym okresie rozliczeniowym wystąpiło zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego:

a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość;

b) świadczenia usług;

c) dostaw towarów zgodnie z art. 36, 37 i 39, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

d) dostaw towarów, w tym przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 14a ust. 2, bez wysyłki lub transportu lub gdy wysyłka lub transport rozpoczynają się i kończą w tym samym państwie członkowskim, jeżeli towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

e) dostaw towarów i świadczenia usług zgodnie z art. 16, 18 i 26 w następstwie przemieszczenia własnych towarów w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 5.

Deklaracja VAT zawiera również zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu.

2. W przypadku gdy towary są dostarczane bez wysyłki lub transportu lub gdy są wysyłane lub transportowane w państwach członkowskich lub z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, oraz, w stosownych przypadkach, mające zastosowanie stawki VAT, całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do następujących dostaw towarów objętych niniejszą procedurą szczególną, z podziałem na każde państwo członkowskie, w którym lub z którego takie towary są wysyłane lub transportowane:

a) wewnątrzwspólnotowej sprzedaży towarów na odległość;

b) dostaw towarów, w tym przez podatnika ułatwiającego takie dostawy zgodnie z art. 14a ust. 2, w przypadku gdy wysyłka lub transport rozpoczynają się i kończą w tym samym państwie członkowskim, jeżeli towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

c) dostaw towarów zgodnie z art. 36, 37 i 39, w przypadku gdy towary te są dostarczane podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem, których wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów nie podlegają opodatkowaniu VAT zgodnie z art. 3 ust. 1, lub jakiejkolwiek innej osobie niebędącej podatnikiem;

d) dostaw towarów i świadczenia usług zgodnie z art. 16, 18 i 26 w następstwie przemieszczenia własnych towarów w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 5.

W odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług, o których mowa w niniejszym ustępie, deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadane przez każde państwo członkowskie, z którego lub w którym takie towary są wysyłane lub transportowane, jeżeli takie numery są dostępne.

Deklaracja VAT zawiera informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.

3. W przypadku gdy – poza stałym miejscem prowadzenia działalności gospodarczej w państwie członkowskim identyfikacji – podatnik świadczący usługi objęte niniejszą procedurą szczególną ma jedno lub większą liczbę stałych miejsc prowadzenia działalności gospodarczej, z których świadczone są te usługi, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, oraz, w stosownych przypadkach, mające zastosowanie stawki VAT, całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki, a także całkowitą kwotę należnego VAT w odniesieniu do świadczenia tych usług dla każdego państwa członkowskiego, w którym ten podatnik ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, oraz indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej tego stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, z podziałem na państwa członkowskie konsumpcji.

4. Jeżeli wymagana jest korekta odliczenia w odniesieniu do towarów, które zostały przemieszczone zgodnie z procedurą szczególną określoną w tytule XII rozdział 6 sekcja 5, deklaracja VAT zawiera odnośne czynniki leżące u podstaw tej korekty oraz należny VAT, a w przypadku dóbr inwestycyjnych – początkową datę okresu objętego korektą, który rozpoczyna się po przemieszczeniu.

5. Jeżeli do dnia, w którym zgodnie z art. 369f należy złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w tej deklaracji VAT.

Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 369f należało złożyć deklarację, wymagane są jakiekolwiek zmiany w deklaracji VAT za poprzedni okres obliczeniowy, zmiany te zawiera się w deklaracji VAT za kolejny okres rozliczeniowy w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji VAT zgodnie z art. 369f. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiekolwiek zmiany.

6. Do celów niniejszego artykułu deklaracja VAT nie obejmuje zwolnionych dostaw towarów i świadczenia usług, które nie dają podstaw do odliczenia.”;

23) [skreślony]

24) w art. 369p wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) status podatnika, w przypadku którego uznaje się, że otrzymał towary i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a ust. 1.”;

b) w ust. 3 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) status podatnika, w przypadku którego uznaje się, że otrzymał towary i dokonał dostawy towarów zgodnie z art. 14a ust. 1.”;

25) [skreślony]

26) art. 369t otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 369t

1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369q, oraz, dla każdego państwa członkowskiego konsumpcji, w którym VAT jest należny, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, sprzedaży na odległość towarów importowanych z terytoriów trzecich lub państw trzecich, w odniesieniu do której VAT stał się wymagalny w danym okresie rozliczeniowym, jak i całkowitą kwotę odpowiadającego jej VAT w podziale na stawki. W stosownych przypadkach w deklaracji wykazuje się również mające zastosowanie stawki VAT i całkowitą kwotę należnego VAT.

2. Jeżeli do dnia, w którym zgodnie z art. 369s należy złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w tej deklaracji VAT.

Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 369s należało złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w deklaracji VAT za poprzedni okres obliczeniowy, zmiany te zawiera się w deklaracji VAT za kolejny okres rozliczeniowy w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji VAT zgodnie z art. 369s. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się właściwe państwo członkowskie konsumpcji, okres rozliczeniowy i kwotę VAT, w odniesieniu do której niezbędne są jakiekolwiek zmiany.”;

27) w tytule XII rozdział 6 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„Sekcja 5

Procedura szczególna dotycząca przemieszczania własnych towarów

Artykuł 369xa

Do celów niniejszej sekcji i bez uszczerbku dla innych przepisów prawodawstwa wspólnotowego stosuje się następujące definicje:

1) »przemieszczanie własnych towarów« oznacza przemieszczanie towarów do innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 17 ust. 1 i nie obejmuje przemieszczeń towarów, w odniesieniu do których nie istnieje pełne prawo do odliczenia w tym państwie członkowskim;

2) »państwo członkowskie identyfikacji« oznacza państwo członkowskie, na terytorium którego podatnik ma siedzibę działalności gospodarczej, lub jeżeli podatnik ten nie ma takiej siedziby na terytorium Wspólnoty – państwo członkowskie, w którym podatnik ten ma stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej.

Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, ale ma więcej niż jedno stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie, w którym znajduje się stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z którym podatnik zgłasza, że skorzysta z niniejszej procedury szczególnej. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.

Jeżeli podatnik nie ma siedziby działalności gospodarczej ani stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium Wspólnoty, państwem członkowskim identyfikacji jest państwo członkowskie rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów. W przypadku większej liczby państw członkowskich rozpoczęcia wysyłki lub transportu towarów, podatnik wskazuje, które z tych państw członkowskich jest państwem członkowskim identyfikacji. Podatnik jest związany tą decyzją na dany rok kalendarzowy i dwa kolejne lata kalendarzowe.

Jednakże państwo członkowskie identyfikacji w przypadku niniejszej procedury szczególnej jest takie samo jak w przypadku procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 3, jeżeli osoba ta jest zarejestrowana na potrzeby tej procedury.

Artykuł 369xb

Państwa członkowskie zezwalają wszystkim podatnikom dokonującym przemieszczeń własnych towarów na stosowanie niniejszej procedury szczególnej.

Niniejsza procedura szczególna ma zastosowanie do wszystkich przemieszczeń własnych towarów dokonywanych przez podatnika zarejestrowanego na potrzeby tej procedury szczególnej.

Artykuł 369xc

Podatnik informuje państwo członkowskie identyfikacji o rozpoczęciu i zakończeniu prowadzenia swojej działalności podlegającej opodatkowaniu objętej niniejszą procedurą szczególną lub o zmianie tej działalności w takim stopniu, że podatnik ten nie spełnia już warunków niezbędnych do stosowania niniejszej procedury szczególnej. Podatnik ten przekazuje te informacje drogą elektroniczną.

Artykuł 369xd

Podatnika korzystającego z niniejszej procedury szczególnej identyfikuje się do celów VAT – w odniesieniu do podlegających opodatkowaniu transakcji dokonywanych w ramach niniejszej procedury szczególnej – wyłącznie w państwie członkowskim identyfikacji. W tym celu państwo członkowskie wykorzystuje indywidualny numer identyfikacyjny VAT nadany już podatnikowi w związku z jego zobowiązaniami w systemie wewnętrznym.

Artykuł 369xe

Państwo członkowskie identyfikacji wyklucza podatnika z niniejszej procedury szczególnej w każdym z następujących przypadków:

a) gdy podatnik ten powiadamia państwo członkowskie identyfikacji o zaprzestaniu dokonywania przemieszczeń własnych towarów objętych niniejszą procedurą szczególną;

b) gdy można w inny sposób stwierdzić, że podlegająca opodatkowaniu działalność tego podatnika objęta niniejszą procedurą szczególną zakończyła się;

c) gdy podatnik ten nie spełnia już warunków koniecznych do korzystania z niniejszej procedury szczególnej;

d) gdy podatnik ten systematycznie nie przestrzega zasad dotyczących niniejszej procedury szczególnej.

Artykuł 369xf

Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej przekazuje drogą elektroniczną państwu członkowskiemu identyfikacji deklarację VAT za każdy miesiąc, niezależnie od tego, czy przemieszczenia towarów objęte niniejszą procedurą szczególną miały miejsce. Deklarację VAT składa się do końca miesiąca następującego po upływie okresu rozliczeniowego objętego tą deklaracją.

Artykuł 369xg

1. Deklaracja VAT zawiera numer identyfikacyjny VAT, o którym mowa w art. 369xd, oraz, dla każdego państwa członkowskiego, do którego towary są wysyłane lub przemieszczane, całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, przemieszczeń objętych niniejszą procedurą szczególną, w odniesieniu do których w danym okresie rozliczeniowym wystąpiło zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.

Deklaracja VAT zawiera również zmiany dotyczące poprzednich okresów rozliczeniowych, zgodnie z ust. 3.

2. Jeżeli towary są wysyłane lub transportowane z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie identyfikacji, deklaracja VAT zawiera również całkowitą wartość, z wyłączeniem VAT, przemieszczeń objętych niniejszą procedurą szczególną, z podziałem na każde państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane.

Deklaracja VAT zawiera również indywidualny numer identyfikacyjny VAT lub numer rejestracji podatkowej nadany przez każde państwo członkowskie, z którego takie towary są wysyłane lub transportowane, o ile są dostępne. Deklaracja VAT zawiera informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, z podziałem na państwa członkowskie, do których towary są wysyłane lub transportowane.

3. Jeżeli do dnia, w którym zgodnie z art. 369xf należy złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w tej deklaracji, zmiany te zawiera się w tej deklaracji.

Jeżeli po dniu, w którym zgodnie z art. 369xf należało złożyć deklarację VAT, wymagane są jakiekolwiek zmiany w deklaracji VAT za poprzedni okres obliczeniowy, zmiany te zawiera się w deklaracji VAT za kolejny okres rozliczeniowy w terminie trzech lat od dnia upływu terminu złożenia pierwotnej deklaracji VAT zgodnie z art. 369xf. W takiej kolejnej deklaracji VAT wykazuje się odnośne państwo członkowskie, do którego i z którego towary są wysyłane lub transportowane, okres rozliczeniowy oraz podstawę opodatkowania, w odniesieniu do której niezbędne są jakiekolwiek zmiany.

Artykuł 369xh

1. Deklaracja VAT sporządzana jest w euro.

Państwa członkowskie, które nie przyjęły euro, mogą wymagać sporządzenia deklaracji VAT w swoich walutach krajowych.

Jeżeli dostawy towarów lub świadczenie usług zostały rozliczone w innych walutach, do celów wypełnienia deklaracji VAT podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej stosuje kurs wymiany mający zastosowanie w ostatnim dniu okresu rozliczeniowego.

2. Przeliczenia dokonuje się poprzez zastosowanie kursów wymiany opublikowanych przez Europejski Bank Centralny na dany dzień lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, poprzez zastosowanie kursu wymiany opublikowanego następnego dnia.

Artykuł 369xi

Do celów niniejszej procedury szczególnej zwolnione jest wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów w państwie członkowskim, do którego towary są wysyłane lub transportowane.

Niezależnie od przepisów art. 214 ust. 1, wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie powoduje obowiązku rejestracji zgodnie z tym artykułem.

Do celów art. 16, 18, 26, 185–189 i 192 zwolnienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, uznaje się za wykonanie pełnego prawa do odliczenia VAT, który byłby należny, gdyby zwolnienie to nie miało zastosowania.

Artykuł 369xj

Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej nie może, w związku z podlegającą opodatkowaniu działalnością objętą niniejszą procedurą szczególną, wykazywać w deklaracji VAT dotyczącej tej procedury szczególnej podatku VAT podlegającego odliczeniu na podstawie art. 168 niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich, do których lub z których towary są wysyłane lub transportowane. Niezależnie od przepisów art. 1 pkt 1 dyrektywy 86/560/EWG oraz art. 2 pkt 1, art. 3 i art. 8 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2008/9/WE podatnik ten otrzymuje zwrot zgodnie z tymi dyrektywami. Art. 2 ust. 2 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy 86/560/EWG nie mają zastosowania do zwrotów dotyczących towarów i usług wykorzystywanych do celów przemieszczeń towarów własnych objętych niniejszą procedurą szczególną.

Jeżeli podatnik, który korzysta z niniejszej procedury szczególnej, jest objęty wymogiem rejestracji w państwie członkowskim w związku z działalnością nieobjętą niniejszą procedurą szczególną, odlicza on – w deklaracji VAT, którą ma złożyć zgodnie z art. 250 – VAT poniesiony w tym państwie członkowskim w związku z towarami dostarczonymi lub usługami wykonanymi na jego rzecz w tym państwie członkowskim.

Artykuł 369xk

1. Podatnik korzystający z niniejszej procedury szczególnej prowadzi ewidencję przemieszczeń własnych towarów objętych niniejszą procedurą szczególną. Ewidencja ta musi być wystarczająco szczegółowa, aby umożliwić organom podatkowym państw członkowskich, do których lub z których wysłano lub przetransportowano towary, sprawdzenie prawidłowości deklaracji VAT.

2. Ewidencja, o której mowa w ust. 1, udostępniana jest drogą elektroniczną państwu członkowskiemu, do którego lub z którego wysłano lub przetransportowano towary, oraz państwu członkowskiemu identyfikacji na ich wniosek.

Ewidencja ta jest przechowywana przez okres dziesięciu lat począwszy od dnia 31 grudnia roku, w którym dokonano przemieszczenia własnych towarów.”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 lipca 2029 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 243 uchyla się ustęp 3;

2) w art. 262 uchyla się ustęp 2.

Artykuł 4

Zmiany w dyrektywie 2006/112/WE ze skutkiem od dnia 1 lipca 2030 r.

W dyrektywie 2006/112/WE wprowadza się następujące zmiany:

(1) w art. 42 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) nabywca wypełnił obowiązki odnoszące się do przekazywania danych dotyczących wewnątrzwspólnotowego nabycia towarów określone w tytule IX rozdział 6 sekcja 1.”;

(2) w art. 138 ustęp 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Zwolnienie przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu nie ma zastosowania, jeżeli dostawca nie dopełnił przewidzianego w art. 262 i 263 obowiązku przekazywania danych dotyczących transakcji wewnątrzwspólnotowych lub przekazane dane nie zawierają prawidłowych informacji dotyczących dostawy zgodnie z wymogami art. 264, chyba że dostawca może należycie, w sposób odpowiadający właściwym organom, uzasadnić wszelkie uchybienia.”;

2a) w art. 168 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli transakcja podlega obowiązkom sprawozdawczym określonym w art. 271a ust. 1, państwa członkowskie mogą, na warunkach, które ustanowią, przewidzieć, że nabywca lub usługobiorca są uprawnieni do odliczenia lub odzyskania VAT należnego lub zapłaconego wyłącznie wtedy, gdy posiadają fakturę elektroniczną wystawioną zgodnie z wymogami określonymi w art. 218 ust. 3.”;

2b) art. 217 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 217

Do celów niniejszej dyrektywy »faktura elektroniczna« oznacza fakturę, która zawiera informacje wymagane w niniejszej dyrektywie i która – przynajmniej w odniesieniu do danych określonych w art. 262 i 271b – została wystawiona, przesłana i otrzymana w ustrukturyzowanym formacie elektronicznym pozwalającym na jej automatyczne i elektroniczne przetwarzanie.”;

3) art. 218 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 218

1. Faktury elektroniczne, dokumenty lub noty w formie papierowej lub w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne muszą spełniać warunki określone w niniejszym rozdziale, aby mogły zostać zaakceptowane jako faktury.

2. Do celów niniejszej dyrektywy faktury wystawiane są jako faktury elektroniczne. Państwa członkowskie mogą jednak akceptować dokumenty lub noty w formie papierowej lub w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne do celów transakcji niepodlegających obowiązkom sprawozdawczym określonym w tytule XI rozdział 6.

3. Faktury elektroniczne są zgodne z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE*. Państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie innych norm dotyczących faktur elektronicznych odnoszących się do dostaw towarów i świadczenia usług na ich terytorium, innych niż dostawy towarów i świadczenie usług, o których mowa w art. 262.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby faktury elektroniczne wystawiane przez podatników:

- zawierały informacje wymagane na mocy niniejszej dyrektywy;
- były zgodne z wymaganymi normami technicznymi dotyczącymi fakturowania elektronicznego, o których mowa w ust. 3.

5. Państwa członkowskie zezwalają, aby podatnik wystawiający fakturę lub osoba trzecia działająca w jego imieniu i na jego rachunek przestrzegali środków określonych w ust. 4.

Państwa członkowskie mogą również zezwolić na korzystanie z publicznego portalu, o ile jest on dostępny.

---

*Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie fakturowania elektronicznego w zamówieniach publicznych (Dz.U. L 133 z 6.5.2014, s. 1).”;

4) art. 222 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do dostaw towarów zrealizowanych na warunkach określonych w art. 138 lub dostaw towarów lub świadczenia usług, za które VAT jest płatny przez nabywcę lub usługobiorcę na mocy art. 194, 195, 196 i 197, faktura wystawiana jest nie później niż 10 dni od dnia wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego.

W przypadku wpłaty zaliczki przed dokonaniem dostawy towarów lub świadczeniem usług, za które VAT jest płatny przez nabywcę lub usługobiorcę na mocy art. 194, 195, 196 i 197, fakturę wystawia się nie później niż 10 dni od otrzymania wpłaty zaliczki.”;

5) w art. 223 wprowadza się następujące zmiany:

„*Artykuł 223*

Państwa członkowskie zezwalają podatnikom na wystawienie faktur zbiorczych zawierających dane obejmujące kilka odrębnych dostaw towarów lub transakcji świadczenia usług, pod warunkiem że VAT od dostaw towarów lub transakcji świadczenia usług wymienionych na fakturze zbiorczej staje się wymagalny w ciągu tego samego miesiąca kalendarzowego.

W przypadku dostaw towarów i świadczenia usług, o których mowa w art. 222, faktury zbiorcze wystawia się nie później niż 10 dni po zakończeniu miesiąca kalendarzowego, do którego odnosi się faktura zbiorcza.

Państwa członkowskie mogą wykluczyć możliwość wystawiania faktur zbiorczych w niektórych sektorach podatnych na oszustwa. Państwa członkowskie informują Komitet ds. VAT o wdrożonych wykluczeniach.”;

6) w art. 226 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 11a otrzymuje brzmienie:

„(11a) w przypadku gdy nabywca lub usługobiorca są zobowiązani do zapłaty VAT – wyrazy »odwrotne obciążenie«, a w przypadku dostawy towarów, za którą odbiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 197, dodatkowo wyrazy »transakcja trójstronna«;”;

b) dodaje się pkt 16 i 17 w brzmieniu:

„(16) w przypadku faktury korygującej, o której mowa w art. 219, kolejny numer identyfikujący fakturę korygowaną, o którym mowa w pkt 2;

(17) numer(-y) rachunku(-ów) bankowego(-ych) lub numer(-y) rachunku(-ów) wirtualnego(-ych) dostawcy lub usługodawcy lub dowolny(-e) inny(-e) identyfikator(-y), które jednoznacznie identyfikują rachunek(-ki) dostawcy lub usługodawcy, na który(-e) odbiorcy faktury mogą dokonać odnośnej wpłaty.”;

6a) art. 232 otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 232*

Wystawienie podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem faktury elektronicznej, która jest zgodna z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą 2014/55/UE, nie podlega akceptacji przez odbiorcę. Państwa członkowskie mogą jednak uzależnić faktury zgodne z tą normą od akceptacji przez odbiorcę w przypadku transakcji nieobjętych obowiązkami sprawozdawczymi określonymi w tytule XI rozdział 6, jeżeli to państwo członkowskie skorzystało z możliwości przewidzianej w art. 218 ust. 2.

Wystawienie podatnikowi lub osobie prawnej niebędącej podatnikiem faktury elektronicznej zgodnej z inną normą lub faktur w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne podlega akceptacji przez odbiorcę. Państwa członkowskie, które skorzystały z możliwości przewidzianej w art. 218 ust. 3, mogą jednak postanowić, że faktury elektroniczne wykorzystujące inne normy nie podlegają akceptacji przez odbiorcę mającego siedzibę na ich terytorium.

Państwa członkowskie, które skorzystały z możliwości przewidzianej w art. 221 ust. 1, mogą uzależnić wystawianie faktur elektronicznych lub faktur w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne od akceptacji przez nabywcę lub usługobiorcę.”;

6b) zdanie wprowadzające w art. 233 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„Poza wykorzystaniem rodzajów kontroli biznesowej opisanych w ust. 1, poniżej przedstawiono przykłady technologii zapewniających autentyczność pochodzenia i integralność treści faktury elektronicznej lub dokumentów lub not w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne:”;

6c) art. 235 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 235

Państwa członkowskie mogą określić szczególne warunki dla faktur elektronicznych lub dokumentów lub not w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne, wystawianych w odniesieniu do towarów dostarczanych lub usług świadczonych na ich terytorium z państwa, w stosunkach z którym nie istnieje żaden instrument prawny dotyczący wzajemnej pomocy o zakresie podobnym do przewidzianego w dyrektywie 2010/24/UE i rozporządzeniu (WE) nr 1798/2003.”;

6d) art. 236 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 236

W przypadku przesyłania lub udostępniania temu samemu odbiorcy partii zawierających kilka faktur elektronicznych lub dokumentów lub not w formatach elektronicznych innych niż faktury elektroniczne dane wspólne dla poszczególnych faktur mogą zostać podane tylko raz, o ile dla każdej faktury są dostępne wszystkie informacje.”;

7) w tytule XI nagłówek rozdziału 6 otrzymuje brzmienie:

„ROZDZIAŁ 6

Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej”;

8) w tytule XI rozdział 6 dodaje się nagłówek sekcji 1 w brzmieniu:

„Sekcja 1

Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczące transgranicznych dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych między podatnikami na terytorium Wspólnoty”;

9) art. 262 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 262

1. Każdy podatnik zidentyfikowany do celów VAT przekazuje dane, o których mowa w art. 264, dotyczące:

a) dostaw i przemieszczeń towarów dokonywanych zgodnie z art. 138 ust. 1 i art. 138 ust. 2 lit. c);

b) wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów dokonanych zgodnie z art. 20 oraz transakcji uznawanych za takie zgodnie z art. 21 lub 22;

c) dostaw towarów i świadczenia usług, innych niż towary lub usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym transakcja podlega opodatkowaniu, w odniesieniu do których odbiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 194 – w zakresie, w jakim nabywca lub usługobiorca są zidentyfikowani do celów VAT – art. 195, 196 i 197; oraz

d) nabycia towarów i usług innych niż towary lub usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym transakcja podlega opodatkowaniu, w odniesieniu do których osoba ta jest zobowiązana do zapłaty podatku zgodnie z art. 194 – w zakresie, w jakim nabywca lub usługobiorca są zidentyfikowani do celów VAT – art. 195, 196, 197 lub 204.

Państwa członkowskie mogą postanowić, że podatnicy zidentyfikowani do celów VAT nie przekazują danych, o których mowa w art. 264, dotyczących transakcji, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b) i d). Państwa członkowskie korzystające z tej możliwości powiadamiają Komisję, która informuje pozostałe państwa członkowskie o:

a) przyjęciu tego środka przed jego wejściem w życie;

b) dniu, w którym środek ten przestaje mieć zastosowanie – przed tym dniem.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, przekazuje się państwu członkowskiemu, które nadało podatnikowi numer identyfikacyjny VAT użyty przez niego w odniesieniu do transakcji, do której odnoszą się te informacje.

3. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. a) i b) podatnicy zarejestrowani w ramach procedury szczególnej określonej w tytule XII rozdział 6 sekcja 5 nie przekazują informacji o przemieszczeniach własnych towarów ani o transakcjach uznawanych za wewnątrzwspólnotowe nabycia zgodnie z art. 21 lub 22 odnoszących się do tych samych towarów.”;

10) art. 263 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 263

1. Dane, o których mowa w art. 262 ust. 1, są przekazywane w odniesieniu do każdej pojedynczej transakcji przez podatników zobowiązanych do wystawienia faktury dotyczącej transakcji, o których mowa w art. 262 ust. 1 lit. a) i c), w momencie, gdy faktura zostaje lub powinna była zostać wystawiona.

W przypadku gdy faktura jest wystawiana przez nabywcę towarów lub usługobiorcę na rzecz podatnika zobowiązanego do wystawienia faktury, dane, o których mowa w art. 262 ust. 1, przekazuje się dla każdej pojedynczej transakcji nie później niż 5 dni po dniu, w którym faktura zostaje lub powinna była zostać wystawiona.

2. Dane, o których mowa w art. 262 ust. 1, są przekazywane w odniesieniu do każdej pojedynczej transakcji przez podatników, którym należy wystawić fakturę dotyczącą transakcji, o których mowa w art. 262 ust. 1 lit. b) i d), nie później niż 5 dni po otrzymaniu faktury. Państwa członkowskie mogą przewidzieć przekazywanie danych dotyczących tych transakcji, w przypadku gdy osoba, na rzecz której faktura ma zostać wystawiona, nie otrzymała faktury na czas.

3. Dane, o których mowa w ust. 1 i 2, przekazuje podatnik lub osoba trzecia na rzecz tego podatnika. Państwa członkowskie zapewniają środki elektroniczne do przekazywania takich danych.

Państwa członkowskie umożliwiają przekazywanie tych danych, które są zgodne z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/55/UE.

4. Jednolitą wiadomość elektroniczną służącą do przekazywania danych, o których mowa w ust. 1 i 2, określa się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 58 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 904/2010.";

11) art. 264 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 264

Dane przekazywane zgodnie z art. 263 zawierają wszystkie następujące elementy:

a) w odniesieniu do dostaw towarów dokonywanych zgodnie z art. 138 ust. 1 oraz dostaw towarów i świadczenia usług, innych niż towary lub usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym transakcja podlega opodatkowaniu, w odniesieniu do których odbiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 194, 195, 196 i 197 – informacje, o których mowa w art. 226 pkt 1–4, 6, 7, 8, 11, 16, 17 i, w stosownych przypadkach, 11a;

b) w odniesieniu do przemieszczeń dokonywanych zgodnie z art. 138 ust. 2 lit. c) – informacje, o których mowa w art. 226 pkt 1–4, 6, 7, 8, 11 i 16;

c) w odniesieniu do wewnątrzwspólnotowych nabyć towarów dokonanych zgodnie z art. 20 oraz transakcji uznawanych za takie zgodnie z art. 22 – informacje, o których mowa w art. 226 pkt 1–4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 16 i 17;

d) w odniesieniu do transakcji uznawanych za wewnątrzwspólnotowe nabycia towarów zgodnie z art. 21 – informacje, o których mowa w art. 226 pkt 1–4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 i 16;

e) w odniesieniu do nabywania towarów i usług, innych niż towary lub usługi zwolnione z VAT w państwie członkowskim, w którym transakcja podlega opodatkowaniu, w odniesieniu do których odbiorca jest zobowiązany do zapłaty podatku zgodnie z art. 194, 195, 196, 197 lub 204 – informacje, o których mowa w art. 226 pkt 1–4, 6, 7, 8, 9, 10, 16, 17 i, w stosownych przypadkach, 15.”;

12) [skreślony]

13) [skreślony]

14) [skreślony]

15) [skreślony]

16) uchyla się art. 265, 266, 267, 268, 269, 270 oraz 271;

17) w tytule XI rozdział 6 dodaje się sekcję 2 w brzmieniu:

„**Sekcja 2**

Wymogi w zakresie sprawozdawczości cyfrowej dotyczące dostaw na własną rzecz oraz dostaw towarów i świadczenia usług dokonywanych między podatnikami na terytorium jednego państwa członkowskiego

Artykuł 271a

1. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby podatnicy mający siedzibę lub zidentyfikowani do celów VAT na ich terytorium przesyłali elektronicznie ich organom podatkowym dane dotyczące dostaw towarów i świadczenia usług, innych niż te, o których mowa w art. 262, dokonywanych na swoją własną rzecz lub na rzecz innych podatników na terytorium tych państw.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby podatnicy mający siedzibę lub zidentyfikowani do celów VAT na ich terytorium przesyłali elektronicznie ich organom podatkowym dane dotyczące dostaw towarów i świadczenia usług, innych niż te, o których mowa w art. 262, dokonywanych na ich rzecz przez nich samych lub przez innych podatników na terytorium tych państw.

Artykuł 271b

1. W przypadku gdy państwo członkowskie wymaga przesłania danych zgodnie z art. 271a ust. 1, podatnik zobowiązany do wystawienia faktury lub osoba trzecia na rzecz tego podatnika przekazują te dane dotyczące każdej pojedynczej transakcji w momencie, gdy faktura zostaje lub powinna była zostać wystawiona.

W przypadku gdy faktura jest wystawiana przez nabywcę towarów lub usługobiorcę na rzecz podatnika zobowiązanego do wystawienia faktury, dane, o których mowa w art. 271a ust. 1, przekazuje się dla każdej pojedynczej transakcji nie później niż 5 dni po dniu, w którym faktura zostaje lub powinna była zostać wystawiona.

2. W przypadku gdy państwo członkowskie wymaga przesłania danych zgodnie z art. 271a ust. 2, podatnik, któremu wystawiono fakturę, lub osoba trzecia działająca na rzecz tego podatnika, przekazują te dane dotyczące każdej pojedynczej transakcji nie później niż 5 dni po otrzymaniu faktury. Państwa członkowskie mogą przewidzieć przekazywanie danych dotyczących tych transakcji, w przypadku gdy osoba, na rzecz której faktura ma zostać wystawiona, nie otrzymała faktury w odpowiednim czasie.

3. Państwa członkowskie umożliwiają przekazywanie danych z faktur elektronicznych, które są zgodne z normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego i wykazem syntaktyk zgodnie z dyrektywą 2014/55/UE.

Państwa członkowskie mogą zezwolić na przekazywanie danych z faktur elektronicznych przy użyciu formatów danych innych niż norma europejska dotycząca fakturowania elektronicznego i wykaz syntaktyk zgodnie z dyrektywą 2014/55/UE, o ile te inne formaty danych zapewniają interoperacyjność z taką normą europejską dotyczącą fakturowania elektronicznego.

4. Państwa członkowskie wymagające przekazywania danych zgodnie z art. 271a mogą ograniczyć zakres takiego obowiązku do niektórych kategorii podatników lub niektórych rodzajów transakcji. Określają one również dane, które należy przekazać.

Artykuł 271c

Do dnia 31 marca 2033 r. Komisja, na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie, przedstawi Radzie sprawozdanie okresowe z oceny fakturowania elektronicznego określonego w rozdziale 3 oraz wewnątrzunijnych i krajowych wymogów w zakresie sprawozdawczości cyfrowej określonych w niniejszym rozdziale. W sprawozdaniu tym Komisja:

- ocenia wpływ środków na skuteczność poboru VAT i zmniejszenie luki w VAT, na liczbę kontroli przeprowadzanych przez organy podatkowe, a także na zmniejszenie obciążeń administracyjnych i na oszczędność kosztów dla podatników;

- ocenia wpływ możliwości oferowanej państwom członkowskim w art. 262 ust. 1 akapit drugi na oszustwa związane z VAT w innych państwach członkowskich i na funkcjonowanie centralnego VIES;

- ocenia problemy techniczne wynikające z wdrożenia środków, takie jak błędy, opóźnienia i przeoczenia związane z przekazywaniem faktur i danych;

- podsumowuje środki i usługi wprowadzone przez państwa członkowskie i udostępnione podatnikom w celu zmniejszenia ich obciążeń administracyjnych;

- podsumowuje ewentualne nowe osiągnięcia technologiczne w dziedzinie fakturowania elektronicznego i sprawozdawczości cyfrowej;

- ocenia w związku z powyższym potrzebę wprowadzenia dalszych środków i, jeśli zostanie to uznane za konieczne, przedstawia odpowiedni wniosek ustawodawczy dotyczący takich środków.”;

18) art. 273 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 273

Państwa członkowskie mogą nałożyć inne obowiązki, jakie uznają za niezbędne do zapewnienia prawidłowego poboru VAT i zapobieżenia oszustwom podatkowym, pod warunkiem równego traktowania transakcji krajowych i transakcji dokonywanych między państwami członkowskim przez podatników oraz pod warunkiem, że obowiązki te, w wymianie handlowej między państwami członkowskimi, nie będą prowadzić do powstania formalności związanych z przekraczaniem granic.

Możliwość przewidziana w akapicie pierwszym nie może zostać wykorzystana do nałożenia dodatkowych obowiązków związanych z fakturowaniem poza obowiązkami, które zostały określone w rozdziale 3, ani do wdrożenia nowych dodatkowych ogólnych obowiązków – poza obowiązkami określonymi w tytule XI rozdział 6 – dotyczących sprawozdawczości opartej na informacji o transakcjach w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług lub nabywania towarów i usług między podatnikami zidentyfikowanymi do celów VAT na terytorium Unii. Niemniej jednak państwa członkowskie mogą wymagać od podatników, by przechowywali dane dotyczące ich transakcji do celów zgłaszania tych danych wymaganych do sporządzenia deklaracji VAT lub do celów audytu. Państwa członkowskie, w których w dniu 1 stycznia 2024 r. istniał ogólny obowiązek dotyczący sprawozdawczości opartej na informacji o transakcjach w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług innych niż te, o których mowa w art. 262, mogą utrzymać te obowiązki sprawozdawcze do czasu wdrożenia cyfrowego systemu sprawozdawczości w czasie rzeczywistym w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług, który to system będzie spełniał wymogi określone w tytule XI rozdział 6 sekcja 2.

Państwa członkowskie, w których w dniu 1 stycznia 2024 r. istniał ogólny obowiązek dotyczący sprawozdawczości opartej na informacji o transakcjach w odniesieniu do nabywania towarów i usług innych niż te, o których mowa w art. 262, mogą utrzymać te obowiązki sprawozdawcze do czasu wdrożenia cyfrowego systemu sprawozdawczości w czasie rzeczywistym w odniesieniu do nabywania towarów i usług, który to system będzie spełniał wymogi określone w tytule XI rozdział 6 sekcja 2.

Państwa członkowskie mogą utrzymać spoczywający na podatnikach wymóg przechowywania danych dotyczących ich transakcji do celów zgłaszania tych danych wymaganych do sporządzenia deklaracji VAT lub do celów audytu.

Państwa członkowskie mogą nałożyć obowiązki sprawozdawcze w odniesieniu do transakcji innych niż te objęte obowiązkami sprawozdawczymi określonymi w tytule XI rozdział 6.”.

Artykuł 5

Transpozycja

0. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne dotyczące art. 0 ust. 1 i 2 niniejszej dyrektywy od dnia [*Dz.U.: proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy*]. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 31 grudnia 2026 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2027 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 30 czerwca 2028 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2028 r.

W drodze odstępstwa od akapitu drugiego państwa członkowskie stosują przepisy niezbędne do wykonania art. 2 pkt 3) niniejszej dyrektywy najwcześniej od dnia 1 lipca 2028 r., a najpóźniej od dnia 1 stycznia 2030 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 30 czerwca 2029 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 3 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2029 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

4. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 30 czerwca 2030 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 4 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2030 r.

Jednak państwa członkowskie, w których w dniu 1 stycznia 2024 r. istniał krajowy obowiązek dotyczący sprawozdawczości cyfrowej opartej na informacji o transakcjach w czasie rzeczywistym lub którym udzielono zezwolenia na podstawie art. 395 przed dniem 1 stycznia 2024 r. na wprowadzenie takiego obowiązku, lub – w przypadku gdy takie zezwolenie nie było konieczne – które przyjęły przed dniem 1 stycznia 2024 r. przepisy krajowe przewidujące wprowadzenie takiego krajowego obowiązku dotyczącego sprawozdawczości cyfrowej opartej na informacji o transakcjach w czasie rzeczywistym, stosują przepisy art. 4 pkt 3 w związku z art. 218 oraz art. 4 pkt 17 w związku z art. 271a i 271b do stycznia 2035 r. w odniesieniu do krajowego fakturowania elektronicznego i sprawozdawczości elektronicznej. W przypadku gdy ocena, o której mowa w art. 271c, wykaże istnienie niedociągnięć, Komisja ocenia potrzebę wprowadzenia dalszych środków i, w razie potrzeby, przedstawia odpowiedni wniosek w celu odroczenia tego terminu do czasu usunięcia tych niedociągnięć.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

5. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 7

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady

Przewodniczący / Przewodnicząca